

Ens ha arribat

Literatura de claveguera sobre Catalunya

L'informe fantasma que volia derrotar Mas el 25-N ja baixa pel forat del vàter, però es veu que en circulen més. Tots

sobre catalans –quines coses!–, sobre tot polítics i governants sobiranistes. Pura casualitat. Corre a la premsa serio-

sa de Madrid que hi ha caps i efectius de la policia que actuen al marge de la llei barrejant acusacions sense proves, menti-

des i invents per produir literatura de claveguera a la carta de la caverna mediàtica. Interior, òbviament, no en sap res.

La columna

Narcís-Jordi Aragó

El Nadal de Pere Quart

Al llarg de tot el segle XX, no hi havia poeta català que no tingués escrits els seus versos nadalencs. Verdaguer, Maragall, Carner, López-Picó, Bofill i Mates, Riba, Arderiu, Foix, Salvat Papasseit, Fages de Climent, Garcés, Espriu, Pere Quart, Vayreda, Comadira, Martí i Pol... De sobte, aquesta vena poètica es va estroncar i ara, per trobar una nadala, cal recórrer a algun capellà poeta com ara Forner o Faig. La resta és silenci. Nadal omplia també, durant aquells anys, la portada i les pàgines de diaris i revistes; no hi havia publicació seriosa que no edités, el 25 de desembre, un número extraordinari. El setmanari *Destino* en va fer una sèrie memorable. També aquest costum s'ha esvaït: Nadal ja

“La fe, com un pessebre al passadís”

no és notícia, ja no està de moda. De tots els poemes nadalencs al·ludits més amunt, em quedo amb el titulat *Raconto*, de Joan Oliver, Pere Quart. Allà ja es parla, de manera premonitòria, d'aquesta decadència del Nadal: “Avui ja ho diu tothom: / si l'infant nasqué trist, / és que llegia la història de demà. / I seguiren els homes de les guerres de costum, / però restà la fe petita / com un pessebre al passadís.”

És des d'aquesta fe fràgil i trencadissa que Pere Quart, àcid i sorneguer, contempla el misteri de Nadal. El *raconto* d'aquella nit el fa “un sagal desconfiat i bròfec” que resulta ser, per atzar, testimoni directe de l'esdeveniment: “A un matrimoni errant i pobre / li nasqué el primer fill / en el racó d'un porxo.” Però el jove cronista ocasional endevina que aquell part no és ben bé com els altres: “Hi havia aquella nit per tot / una claror que ens animava, / com un alba abans d'hora...” El retrat prossegueix: arriben al portal “una dotzena de pastors i tres exòtics especialistes”. En aquell moment, l'observador encara no entén res, però “al cap del temps i temps / s'aclariren les coses / terribles i admirables / d'aquella nit primera”. Ara el noi ha vençut el desconcert i cada any, quan ve Nadal, ens encomana l'esperança: “Ara compleixo / mil nou-cents setanta anys, / i no em voldria pas morir, / que això tot just comença.” (I qui diu 1970 anys, diu 2012).

Les cares de la notícia

EXCONSELLER D'O. PÚBLIQUES

Lluís Recoder
Retorn al segon pla

L'exconseller de Territori va anunciar ahir que no formarà part del nou govern de Mas. Torna, doncs, al segon pla, potser per no cremar-se en una conselleria estèril sense els recursos necessaris o potser perquè la determinació sobiranista del pròxim govern no ha estat mai la seva prioritat.

PRES. DEL GOVERN ESPANYOL

Mariano Rajoy
Més despesa militar

Resulta d'una barra i una injustícia colossals retallar sous de funcionaris, congelar pensions i obligar autonomies a retallar en sanitat o educació i alhora anunciar que l'exèrcit espanyol seguirà a l'Afganistan més enllà de la seva missió, en comptes de retallar els 17.000 milions (2012) de despesa militar.

LÍDER DE CIUTADANS

Albert Rivera
L'agressió no porta enlloc

El missatge de Ciutadans és minoritari i extremista, sovint provocador, però legítim en democràcia i cal respectar-lo. Els atacs a la seu d'aquest partit a Girona –quatre des del juny– són condemnables, inútils i no fan cap favor a les aspiracions de Catalunya com a nació ni a la seva cultura democràtica.

SEGON ENTRENADOR DEL BARÇA

Jordi Roura
El model funciona

Les notícies sobre Tito Vilanova conviden a l'optimisme sobre un ràpid retorn a la banqueta del Barça, però és bo comprovar que el model funciona i les persones que el fan rutllar també. Jordi Roura, el segon de Tito, va dirigir l'equip a Valladolid seguint les pautes habituals i tot va sortir rodó.

Ara torno

Sapiguem que...

Pep Riera
El que havia de ser el dia de la fi del món segons les interpretacions alarmistes de les profecies dels maies no va registrar senyals especials de cataclisme universal: ni terratrèmols, ni pluges de meteorits, ni invasions alienígenes, ni concerts de Justin Bieber... El senyal més semblant a la fi del món va ser el cataclisme polític que es va desencadenar a Madrid per l'acord de CiU i ERC. Res que no fos previsible.

Mentrestant, a Catalunya val la pena ser optimistes, encara que només sigui perquè l'alternativa és la dissolució com a nació. O prospera el projecte cap a la sobirania o ser català no serà més que una “peculiaridad”. Siguem optimistes, doncs, però sapi-

guem que els obstacles més decisius, al final, no vindran d'Espanya, sinó que els tindrem a Catalunya mateix. Més enllà del PP i C's, que no volen donar la veu al poble. El PP perquè és el PP. I de C's, el “¡Qué lástima!” de Cañas quan David Fernández va dir que Catalunya havia sobreviscut al franquisme ho diu tot i determina de quina mena de ràbia anticaltalana estan fets.

Uns i altres parlen en castellà al Parlament, no canten *Els segadors*, i ni tan sols saluden el president.

La possibilitat que Catalunya arribi a poder decidir el seu futur dependrà en bona mesura d'on se situïn el PSC, ICV i la CUP. També del fet que Mas no torni a ensopegar amb l'unionisme d'Unió en algun moment decisiu. I que Junqueras no ensopegui amb el dogmatisme de l'aparell del par-

tit i el seu cap rodoli com ho han fet els dels seus antecessors. La CUP ha estat prou intel·ligent per situar-se en la síntesi del resultat electoral del 25-N: l'alliberament nacional i la política contra la crisi són confluents. Una altra qüestió són les seves formes. Però el fons és honest i constructiu. El PSC, de moment, és als llimbs de l'absència. De la decisió de si està amb el PSOE o amb Catalunya en dependrà la força del bloc sobiranista. No són temps per al politiqueig, sinó per a la política. Al contrari del que diu Herrera, ICV està més per configurar-se com a oposició de referència que pel dret a decidir. O sigui, política. I la seva posició econòmica és més per canviar el món que per treure Catalunya del sot. Mentre l'objectiu sigui el rang d'Herrera i no el de Catalunya, el procés també serà menys fort. Sapiguem tot això, però siguem optimistes.